

[Christophersen.]

nen, hvis det billede skulle have været korrekt.

Der manglede også, synes jeg, en realistisk erkendelse af, hvor det er, vi bevæger os hen, når det drejer sig om betalingsbalancen. Jeg bemærkede godt, og i og for sig med tilfredshed, at statsministeren erklærede, at det jo ville være helt uacceptabelt, hvis Danmarks gæld til udlandet i løbet af de næste 3 år blev fordoblet fra de nuværende 32 mia kr. Men statsministeren glemte at fortælle, at alene i tiden frem til udgangen af 1977 vil den gæld, vi i dag har, jo selv under de forudsætninger, regeringen har valgt at operere under, vokse meget betydeligt, måske med 10, 11, 12 mia kr. Meget taler for, at om 3 år, ja, så er gælden måske ikke fordoblet, men så kan den meget vel ligge et stykke på den anden side af 50 mia kr., medmindre man strammer den nuværende politik gevaldigt op. Derfor er det uacceptable, som statsministeren talte om, noget, som man alligevel kan komme til at måtte acceptere i næsten hele dets udstrækning.

Det er det virkelighedsnære billede af vores situation, og det billede synes jeg statsministeren forsømte at tegne, og det er en skævvridning af problemerne, som regeringen selv kan have ubehageligheder af.

Og over for det billede står så regeringens økonomiske politik. Den har jo været drøftet, senest da vi forhandlede om augustforligets resultater, så jeg skal ikke gå for meget i detaljer, men dog nævne et par ting, fordi det er klart, at for mit parti forekommer den politik aldeles utilstrækkelig.

Hvad består den af? Ja, den består for det første af et forsøg på en omkostningsdæmpning. Det er vi jo i princippet mange som er tilhængere af, men hvordan virker det, man har aftalt? Ja, det mest interessante er, at den ikke skal træde i kraft nu. Den skal heller ikke træde i kraft den 1. januar. Vi skal et godt stykke hen i næste år, før det, som er det mest nødvendige og mest påtrængende i dag, overhovedet kan få lov til at virke. Når ulykkerne allerede har fået lov at brede sig, når den omkostningsdæmpende ydelse er ophørt, når der er udløst én eller to dyrtidsportioner i marts 1977, når den igangværende lønglidning har fået lov at ske, når lønreguleringerne her pr. 1. september er slået igennem, når energiafgiften har belastet virksomhedernes omkostninger, så skal omkostningspolitikken til at begynde.

Og når den så begynder – for sent – hvad

går den så ud på? Ja, så går den ud på, at lønstigningen må være 6 pct. om året. Det er naturligvis mindre end mange andre procenttal. Det er mindre end de 20, som vi kendte til bare for 1½ år siden. Det er også mindre end 12, men det er alligevel for meget i forhold til vores virkelige problem, som for det første består i, at der er lande, som samtidig vil have langt mere beskedne stigninger i deres lønudgifter, og som for det andet består i, at vi har et stort forspring, som vi gerne skulle have andre til at indhente.

Jeg har med interesse læst kristeligt folkepartis udspil til, hvorledes en økonomisk politik skulle tilrettelægges, men jeg må sige, at vi ikke er enige med kristeligt folkeparti i den teknik, der anvendes. Vi tror ikke på kriminalisering af lønglidning og alle de ting, men det er med interesse, jeg har læst, at kristeligt folkeparti har samme opfattelse som venstre af, hvad der er målet for det, som vi bør gøre. Men det er jo unægtelig en opfattelse, som ligger langt fra, hvad man i øjeblikket netop gør. Sådan som jeg har forstået det, er kristeligt folkepartis synspunkt, at lønomkostningerne i Danmark i 4 år skal vokse 5 pct. mindre end i de lande, vi skal konkurrere med, og det er jo principielt en rigtig problemstilling; det kan vi være enige med kristeligt folkeparti i. Men det svarer jo ikke til det, vi står over for, og jeg er tilfreds med, at den erkendelse altså også breder sig blandt nogle af forligspartierne.

For sent, for meget, er to udtryk, der kunne karakterisere omkostningspolitikken, men det værste er, at man måske også kunne bruge udtrykket »for urealistisk« om den. Og det hænger jo sammen med, at man alvorligt må spørge sig selv: holder de 6 pct. overhovedet? Jeg håber, at de holder, men regeringens plan er jo, at der inden for den ramme skal samles mange forskellige ting. Der skal være plads til to dyrtidsportioner, der skal være plads til lavtlønstillæg, der skal være plads til lønglidning, og ud over det, regeringen gerne vil have plads til, har jeg indtryk af, at der er nogle andre, der gerne vil have plads til endnu mere. Kan alt det holdes inden for den ramme? Jeg håber det, men jeg tror det ikke, og når jeg lytter til, hvad der bliver sagt om den sag, så bliver den mistillid, jeg føler til realiteten i de 6 pct., desværre styrket.

For sent, for meget og for urealistisk, det er jeg bange for bliver sandheden om regeringens omkostningspolitik.